

Tweede Kamer der *Staten-Generaal*
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

t.a.v. Tweede Kamer Fractie der VVD

2 april 2012.

Betreft: aanpassing wetgeving ter voorkoming van lichtvaardige scheiding

L.s.

Als ik mij niet vergis wordt in de nabije toekomst door de leden van de Tweede kamer van gedachte gewisseld over het veranderen van de wetgeving aangaande echtscheiding. Het zij mij vergund enkele opmerkingen te maken waarmee u misschien wat kunt.

Momenteel is het, als ik me niet vergis, de bedoeling om een echtscheiding zo soepel mogelijk te laten verlopen. Dit is zeker wenselijk als er kinderen in het spel zijn waardoor de huwelijkspartners ouders van die kinderen blijven en het essentieel dat die toch een zekere goede verstandhouding behouden.

Thans na 4 jaar procederen denk ik dat ik enigszins begrijp hoe de vork in de steel zit en ook zie waar het fout gaat.

Om te beginnen er zijn twee manieren van scheiden, enerzijds in samenspraak, anderzijds op verzoek van één der partijen (art 1:151BW) en als die het verzoek maar herhaalt ten overstaan van de rechter dan is het goed. Inmiddels heeft zich met betrekking tot de laatste vorm van scheiding (op tegenspraak) de nodige jurisprudentie ontwikkeld welke er kort op neer komt dat het herhalen van het verzoek ten overstaan van de feitenrechter afdoende is en dat zelfs de wilsleer niet relevant is. Dit wordt aangevuld met het argument tijdsverloop mede veroorzaakt door het procederen op tegenspraak wat de nodige tijd vergt, alleen al administratief bij de rechtbank, Hof en eventueel de Hoge Raad. Het argument wordt dat het verloop van de tijd afdoende is om de wil te bevestigen en te stellen dat er sprake is van een ontwrichte relatie. Een beetje kip en ei redenering, want als een relatie op zich goed is, althans zodanig is dat er geen echte conflicten zijn, maar een der huwelijksartners van het ene moment op de andere de kolder in de kop krijgt, dan wordt er een verzoek ingediend op tegenspraak en het circus inclusief komt op gang teneinde te voldoen aan de jurisprudentie. De feitenrechter moet er naar kijken, alleen niet naar de toedracht/schuldvraag vanwege de formulering van art 1:151 BW met gevolg een basis voor appel wegens onbegrijpelijke motivering. De feitenrechter mag dus eigenlijk het werk waarvoor hij is aangesteld, het controleren van de feiten, niet uitoefenen. Wat nog meer: de gedaagde voelt zich niet gerespecteerd, dus eigenlijk gediscrimineerd hetgeen in gevolge de Grondwet en Universele verklaring voor de Rechten vande Mens niet zou mogen. Nog erger, Art 7 UVRM stelt dat alle mensen voor de wet gelijk moeten zijn. M.i. is art 1:151 BW dus in strijd met het UVRM want de partijen zijn dus niet gelijk voor de wet, mistdien discriminatoir en daarmee strafbaar ex art 90 quarter SR.

Vervolgens appel. De oorspronkelijke verzoeker gaat lopen klieren, weigert in te gaan oplossingen buiten rechte etc. waarmee dus bewust de onderlinge sfeer wordt verpest, waarmee weer wordt voldaan aan de jurisprudentie gevormd door de HR, kortom het appel is voor niets en de oorspronkelijke verzoeker kan nog verder gaan met het toneel van zielig zijn en aldus de gedaagde verder financieel uitkleden. Want uiteindelijk waar draait het om bij iedere scheiding? Geld!

Kijkend naar de historie van art 1:151 BW, kan gesteld worden dat men ooit bewust, ten faveure van de proces efficiency, het controleren van de wilsuiting bewust, zelfs tegen het advies van de wetgevingsjuristen van MinJus, achterwege heeft gelaten. Bij iedere overeenkomst is de wilsverklaring één van de belangrijkste elementen, een gebrekkige wilsverklaring levert een gebrekkige overeenkomst. Vroeger hadden we de Grote Leugen, nu omdat men gaat handelen naar de jurisprudentie zodat de HR niet genoodzaakt wordt om rechtsvinding te plegen maar zich zal beperken tot de rechtseenheid, de grove leugen die niet gecontroleerd hoeft te worden. Bijvoorbeeld iemand die terminaal is en roept volgens de artsen zal ik genezen, wordt dus zonder meer geloofd ondanks dat er stapels literatuur worden aangeleverd aangaande de ziekte en de effecten van de behandeling. Als eerder gesteld, de feitenrechter doet dus niet waar hij voor is ingehuurd, namelijk het controleren van de feiten. Door de wet is de feitenrechter ook verplicht tot het aannemen van een vooroordeel, iets waar wraking van toepassing is bij andere procedures. In Frankrijk is het naar mijn beste weten zelfs zo, dat als mensen welke een medische behandeling hebben gehad waarbij medicatie is gebruikt welke psychose kan oproepen, zoals prednison, dan mag de patiënt niet zelfstandig een verzoek tot scheiding indienen.

Mistdien zou ik er een voorstander van zijn, dat naast verplichte mediation in zijn algemeenheid, in geval van situaties waarbij er sprake is van medische (bv oncologie) e/o psychiatrische behandelingen feronsische mediation verplicht wordt. Dit niet in de laatste plaats daar de partner veelal de mantelzorger is en daarmee de kosten voor de samenleving te beperken wegens het overbodig zijn van door de AWBZ betaalde thuiszorg. Om de wetgevinsgjuristen uit 1970 maar te citeren, de rechter is geen psychiater. Qua feiten denk ik dat alleen feiten van voor indiening van het verzoek mogen meewegen.

Ik wens u wijsheid aangaande dit onderwerp.